

BÁGER GUSZTÁV:

„A reményhez”

Madách Imre emlékére

Fúrhatsz falba fekete lyukat,
Tapsolhatsz is hozzá, reggel hétszer.
Ami korábban még elképzelt volt,
Most rettenetes és új valóság.

Ott a lét-tagadást éred tetten.
A sors magánvaló és közvetlen.
Elterülnek főbelőtt ideák.
Ami lényegében nem is halál.

Tartópillére átszúrt gondolat.
Az igazság. Szilárdnak tekinti.
Jóság és szépség virágai közt
Épülhet a változás csodája.

Bár érzelemmentes, flegmatikus,
Köd szűrte levegő, vízöntő kéz.
Most természetes igazság a tél.
Kelt szervezni tavaszt, tervezni ősz.

Most tél és csend van. Zaklatott ember
Vár induló tavaszt, mérlegelő ősz –
Madách küzdő biztatása sarjad,
Princípiumokat kiizzadni.

Küzdeni és bízni? Új megújulás.
Ádám és Éva. Frigy és identitás.
A szövetség szép és örökkévaló.
Így is egygé kovácsol a szent kohó.

Véres háború helyett számháborút!
Ahol a toll előtt a fegyver leborul.